

Gayle Callen

A hamis menyasszony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• Eredeti címe: *The Wrong Bride*
(HarperCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.)
Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2018/2. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-393-9

• Borító: Magán Sarolta
• Kép: Harlequin Books S.A.
Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• A szerző fotója: © Jim Callen

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
• Felelős kiadó: dr. Bayer József
• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

GAYLE CALLEN

*A hamis
menyasszony*

1. fejezet

Nagy-Britannia, 1727

Riona Duff kábának érezte magát, amikor felébredt, és rossz érzés fogta el. Az éjjeliszekrényén álló gyertya egy mennyezetes ágyra és egy ajtóra vetett lobogó fényt. De hát ez nem is az ő szobája! Hol lehet?

Aztán hirtelen eszébe jutott. Már nem Londonban lakik, ahol élete legnagyobb részét töltötte. Északon van, Yorkban, a nagybátyja családjánál, mert a szülei Dél-Franciaországba utaztak az ő betegeskedő hűgával, hogy ott felépüljön.

Riona összerezzent, amikor a csöndet egy nyíló ajtó nyikorgása törte meg. A mellette lévő csukva van, akkor pedig ez csakis azt jelentheti, hogy...

Nem fejezhette be a gondolatot, mert az orrát lovak és izzadság szaga csapta meg, szájára pedig egy férfi hatalmas tenyere tapadt. Sikoltani akart, de az erős kéz elfojtotta a hangját. Szíve olyan vadul vert, mintha ki akarna ugrani a helyéből. Megpróbált kiugrani az ágyból, hogy elmeneküljön, de a férfi a másik kezével lenyomta az ágyra, aztán még rá is feküdt.

– Nem foglak bántani – mondta halkán, de nyersen.

Skót akcentusa volt, ugyanolyan, mint Riona apjának, aki még mindig így beszél, noha már sok éve Londonban él.

– Csak tedd, amit mondok! – folytatta az ismeretlen. – Elveszem a kezem a szádról, ha megígéred, hogy nem kezdesz kiabálni.

Riona rémülten körbenézett, de a gyertya az ismeretlen háta mögött égett, így az arca árnyékban maradt. Vonásait a lány nem tudta kivenni, csak annyit látott, hogy jól megtermett férfi, és torzonborz haja van. Idegen, aki volt olyan merész, hogy az erkélyen át behatoljon az ő szobájába.

Bármit akarhat tőle. Mindent...

Az ismeretlen finoman megrázta a lányt.

– Szavadat adod, te lány?

Riona tudta, hogy nincs más választása, ezért bólintott. A férfi erre elhúzta ugyan a kezét, de a karját nem vette le a lányról, és olyan erősen lenyomva tartotta, hogy ő attól félt, a végén még összeroppan az ismeretlen súlya alatt.

– Mit akarsz tőlem? – nyögte ki reszketeg hangon. – Nincsenek értékeim. Téged pedig elfognak, ha...

– Nyugalom! – Az idegen halkán beszélt, mély hangja mégis fenyegető volt. – Velem jössz – jelentette ki, és karjánál fogva könnyűszerrel felhúzta az ágyról Rionát.

– De... hová viszel? – kérdezte a lány rémülten.

– Minden kérdéset megválaszolom, de nem most. Majd később. Addig viszont egy szót se halljak!

Az idegen toronyként magasodott Riona fölé, aki csak abban reménykedhetett, hogy valaki bejön a szobájába, és megmenti. Támadója azonban nem csapott zajt, és a lány tudta, hogy egyébként sem akarna senki benézni hozzá. Yorkban és ebben a házban ő csak egy unokahűg, akit a családja iránti kötelességérzetből megtűrnek itt. Egyedül Cat, az unokanővére törődik vele, de ő most vidéken van a barátaival.

– Hoztam neked ruhát – mondta az ismeretlen, és egy batyut tett Riona hasára. – Vedd fel!

A lány szóra nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta. Miután megerősítette a lelkét, megpróbált bátorságot mutatni, bár valójában minden volt, csak bátor nem.

– Nem fogok levetkőzni előtted – mondta.

– Ó, azt nem is várom el. Tartsd magadon a hálóinget, és arra vedd fel ezt a ruhát. Még alszszoknyát is hoztam, mert tudom, hogy a hölgyeknek szükségük van rá.

– A saját ruháim...

– Azok túl szépek. Feltűnést keltenének. Igyekezz, ha nem akarsz, hogy segítsék neked az öltözködésben.

Riona egy pillanatig visszatartotta a lélegzetét, és csak akkor fújta ki a levegőt, amikor a férfi levette róla a kezét. A lány elvette tőle a batyut, és az ágyra dobta. Fűző nem volt benne, pedig azt csak könnyű nőcskék nem viselnek, de Riona nem merete szóvá tenni. Megfordult, belebújt a durva vászon alsószoknyába, és megkötötte a pántját a derekán. Abroncs nem volt belevarrva, mint azokba, amelyeket ő szokott viselni.

Riona arca lángolt, mert tudta, hogy az ismeretlen mögötte áll, és figyeli őt. Komornája most óvatosan áthúzná a fején a ruhát. Nem szokott egyedül öltözködni, tudta azonban, hogy igyekeznie kell, mert különben az idegen beváltja a fenyegetését, és ő maga fogja felöltöztetni.

Miután belebújt a ruhába, meglepve érezte, hogy az idegen sorra összehúzza a hátán a zsinórokat. Riona a fogát csikorgatta, de túrta a bizalmaskodást. Miután a férfi végzett a zsinórokkal, a vállánál fogva az erkélyre nyíló üvegajtó felé tolt a lányt, de ő két lépés után lecövekelt. Lelki szemei előtt kusza képek jelentek meg arról, hogy elrabolják, megerőszakolják, és még csak a holttestét sem találják meg soha. Az is lehet, hogy váltságdíjat fognak követelni érte a nagybátyjától, de ő biztosan nem fizetne. A szülei pedig messze vannak ahhoz, hogy bármit is tehessenek.

Vajon van fegyvere ennek az alaknak? Riona nem látott nála pisztolyt, és ez egyszeriben felbátorította. Oldalra vetette magát, és ez annyira meglepte a férfit, hogy elengedte. A lány fel akart állni, hogy az ajtóhoz fusson, de egyetlen lépést sem tudott megtenni, mert rálépett a ruhája aljára. Az idegen erre se szó, se beszéd ölbe kapta, a mellkasához szorította, és újra a szájára tapasztotta a kezét. Riona erre megrúgta.

– Most már elég! – mondta a férfi dühösen, és az üvegajtóhoz indult Rionával.

Ő még mindig rúgkapált, támadóját azonban ez kicsit sem érdekelte. A lány végül hátranyúlt, és szabad kezével cibálni kezdte az idegen haját, az pedig elkáromkodta magát, de azért kivitte Rionát az erkélyre, a hűvös éjszakába.

A lány London lármájához szokott, ahol a nap minden szakában kocsik, fogatok, hintók, szekerek jönnek-mennek, és az utcai árusok már napfelkelte előtt hangosan kiáltozva dicsérik a portékájukat. Itt, Yorkban azonban, ráadásul a város szélén, olyan mély csönd honolt, mintha már csak ők ketten lennének a világon. Riona fájdalmasan ráébredt, hogy egyedül van, és hogy senkire sem számíthat.

A kert erősen lejtett, és az erkély alatt mélység tátongott. Amikor elrablója a mellvédhez vitte, a lány rémülten levegő után kezdett kapkodni. Azzal nyugtatta azonban magát, hogy ez a vadember aligha kényserített volna rá ruhát, ha most a halálba akarná taszítani.

Odalent egy pillanatra lámpás fénye villant meg, miközben a sötétben elindult egy kocsi, amelyet két fekete ló húzott ki a holdfénybe.

– Leengedlek a kocsishoz – suttogta az idegen, s miután a lovak megálltak, elvette a kezét a lány szájáról. – Ha hadakozni kezdesz, lezuhanhatsz. Azt pedig nem akarjuk, igaz?

Riona bólintott.

– De miért csinálod ezt? – hadarta aztán rekedten. – Semmi hasznod nem lesz belőlem. Váltságdíjat nem...

– Nem akarok váltságdíjat. Nyugalom!

A lány szeméből könnyek buggyantak ki, amikor a férfi felhúzott egy kötelet, amely a kő mellvédhez volt erősítve.

– A kötél végén hurok van – folytatta az idegen. – Beleteszed a lábad, én pedig leeresztelek.

Riona megint levegő után kapkodott, amikor a férfi átfogta a derekát, és felemelte a keskeny párkányra. A lány lehunyta a szemét, hogy ne lássa az előtte tátongó mélységet, de így is megtántorodott. Most már hálás volt azért, hogy elrablója keze a derekán van.

– Ne mozogj! – parancsolt rá a férfi szigorúan. – Hm... Ez így sajnos nem lesz jó. Most már én is látom.

– Akkor engedj el! Senkinek sem fogom elmondani, hogy itt jártál – mondta Riona, és el sem

akarta hinni, hogy ez valóban megtörténik vele.

– Nem engedlek el. Te vagy a jövőm.

A jövője? Ez meg mit akar jelenteni?

Riona nem törhette ezen a fejét, mert a férfi hirtelen fellendült hozzá a mellvédre. Hatalmas volt, mégis egy macska ruganyosságával mozgott.

– Nincs mit tenni, leviszlek – mondta, és akár egy zsák krumplit, a vállára dobta Rionát.

Ő most már fejjel lefelé lógott, és fordítva látta a világot. Elrablója köpenyének durva gyapjuszövetét a száján érezte, karját pedig a combja hátulján, amikor a férfi lehajolt, hogy megmarkolja a kötelet.

– Tartsd magad erősen, leány, különben csúnya véget érsz – figyelmeztette végül Rionát.

Hangja fenyegető volt, mert nyilván nem akarta, hogy mind a ketten szörnyet haljanak. Izmai megfeszültek, miközben lassan ereszkedni kezdett a kötélén. A lány rémülten lehunyta a szemét, és két kézzel a férfi köpenyébe kapaszkodott. Amikor újra szilárd talajt érzett a lába alatt, gondolatban hálaimát kezdett rebegni, de már hamar abba kellett hagynia, mert durván belökték egy hintó belsejébe. Egy bőrülésre zuhant, és éppen csak felült, amikor elrablója bedugta a fejét az ajtón.

– Legyél jó kislány, és viselkedj nyugodtan, ha nem akarsz már ma éjjel társaságot kapni – mondta kemény hangon, aztán becsapta a kocsiajtót.

A hintóban egyetlen lámpás sem égett, és mindkét ablak el volt függönyözve. Riona a sötétben kitapogatta a kilincset, de kívülről kulcsra zárhatták az ajtót, mert hiába nyomta le többször is. Csalódottan hátradőlt az ülésen, és magára fonta a karját. A hintó elindult, a kerekek egyenletesen gurultak a Riona nagybátyja háza előtti kövezett úton.

A lány túlságosan dermedt volt ahhoz, hogy sírjon. Két férfi: elrablója és a kocsis foglya lett, és halvány sejtelve sem volt, hogy mit akarnak tenni vele. Semmilyen zaj nem utalt arra, hogy valaki meglátta, mit tettek vele, és a nyomukba szegődött volna. Csakis magára számíthat... Ülhet itt megfélemlítve, vagy kereshet valamilyen szabadulási lehetőséget.

Újra megpróbálkozott a kocsiajtóval, de most sem sikerült kinyitnia. Némi tapogatózás után takarókat, párnákat, gyertyákat, sőt még ruhákat is talált az ülések alatti tárolóban, fegyvert vagy lőport azonban nem.

Nem akarják, hogy felgyújtsam a hintót, gondolta mogorván.

Tovább tapogatózva előbb egy bedugaszolt palack almaborra, aztán némi sajtra, végül pedig valamilyen kenyérféleségre bukkant. Beleharapott, és az íze alapján úgy sejtette, hogy zabból süthették. Egyszeriben eszébe jutott, hogy a nagybátyja egyszer említette neki, a skóciai klánok tagjainak egyik fő tápláléka a zablepény. De mi az ördögért rabolta el őt egy skót?

Először dühösen le akarta dobni a lepényt, ám aztán ráébredt, hogy szüksége lesz az erejére. Szeme égett a dühtől és a tehetetlenségtől. Nekivetette magát az ajtónak, ahogy egyszer egy szolgától látta, aki így birkózott meg egy beragadt ajtóval, de ő csupán annyit ért el, hogy fájdalom hasított a vállába. Amúgy sem volt jó ötlet, mert fejjel előre akár az útra is zuhanhatott volna...

Egy darabig éberén figyelt, résen volt, hogy azonnal kiugorhasson, amint kinyílik az ajtó. Amikor el akart nehezülni a szemhéja, dobolni kezdett a lábával, és a karját dörzsölgette, hogy ne aludjon el. A hintó közben már rázós úton haladt. Riona feje végül mégis előreesett, szeme lecsukódott, és nyugtalan álomba zuhant.

Csak akkor riadt fel, amikor a kocsi magállt. Izmaikat megfeszítve, ugrásra készen várta, hogy kinyíljon az ajtó. A függöny rései között halvány reggeli fény hatolt be. A termékeny Yorkshire-völgyben sok majorság van, az egyikig biztosan sikerül majd eljutnia...

Amint kinyílt az ajtó, Riona kiugrott a hintóból, mire egy feszes mellkasnak ütközött. Elrablója elkapta a karját, hogy ne essen el.

– Ezt nevezem! – kiáltotta a férfi inkább meglepetten, semmint haragosan. – Egy kis nőstény ördög vagy! Ilyennek szeretem az asszonyaimat.

– Nem vagyok az asszonyod – válaszolta a lány, és megpróbálta kiszabadítani a karját. – Segítség!

Hangja azonban beleveszett a végtelen táj csöndjébe. A látóhatáron éppen felkelt a nap, és alacsony falakkal körülvett dombokat világított meg. Imitt-amott kőből épült csűröket lehetett

látni, élőlényből azonban csak juhokat és teheneket a bekerített legelőkön. Zöld gabona hajladozott az enyhe reggeli szélben, hogy őszre majd beérjen.

Riona újabb kísérletet tett a szabadulásra, de az ezúttal is hiábavalónak bizonyult. Elrablója ujjai még mindig a karjára fonódtak.

– Elengedlek, ha megígéred, hogy itt maradsz. Ha viszont még reggeli előtt utánad kell futnom...

A férfi nem fejezte be a mondatot. A lány ráemelte a tekintetét, és most először alaposan is megnézte magának. A haja ébenfekete, sűrű, hullámos, és a vállára hullna, ha nem fogta volna össze copfban. Az arca megkapó, de nem úgy szép, mint a londoni piperkőcök bepúderezett és szépségflastromos ábrázata, hanem markáns és férfias. A szeme szürke, és most, a kora reggeli fényben majdnem ezüstös. Járomcsontját mintha kőből faragták volna, a szája nem több keskeny vonalnál, mintha nem is tudna mosolyogni.

Riona nem értette, miért érdekli őt egyáltalán, elmosolyodik-e néha ez az alak. Az állán húzódó sebhely, a térdnadrágja korcába dugott pisztoly és vállán meg a mellkasán átfűzött kardöv arról árulkodik, hogy akasztófavirág lehet...

Elrablója ugyanolyan figyelmesen megnézte magának Rionát, mint a lány őt.

– Azt akarod, hogy maradjon nyugton? – szólalt meg a vad skót mögött egy másik férfi. – Olyan ígéretet kérsz tőle, amelyet ő nem fog megadni, és ez érthető is.

Riona hátrált egy lépést, hogy jobban lássa a két férfit, és háta a hintónak ütközött. A másik férfi, a kocsis arca átlagos volt, de skót sapkája alól elővillanó lángvörös fürtjei, amelyeket vaskos varkocsba fonva viselt, érdekessé tették.

– Ha nem ígéri meg – felelte neki a lány elrablója –, meg kell kötnöm.

– Azt nem fogom eltérni! – jelentette ki Riona fojtott hangon. – Tudni akarom, miért raboltál el, és milyen galádságot tervezel velem!

A férfi felvonta sötét szemöldökét, arca azonban kifejezéstelen maradt.

– Lady Catriona, én a McCallum-klán feje vagyok. Apáink sok éve eljegyezték minket egymással, téged és engem. Azért jöttem el ma érted, hogy hazavigyelek, és feleségül vegyelek.

2. fejezet

Hugh McCallum sugárzóan szépnek találta a jegyesét. Aranyló haja kibomlott az egyszerű copfból, és olyan kócos volt, mintha éppen most kelt volna ki az ágyból. Zöld szemében tűz lobog, arcáról – telt, remegő ajkától kipirult orcáján át egészen a szeméig – sűrűn változó érzelmeket lehetett leolvasni, értetlenkedő csodálkozást éppúgy, mint rémületet. A ruha, amelyet Hugh azért választott neki, hogy egyszerű parasztasszonynak tűnjön, kiemelte természetes eleganciáját és karcsú, de csábos idomokkal megáldott alakját. Néhány órával korábban a vászon hálóruga alig valamit rejtett el ezekből az idomokból, és Hugh ámulata nem ismert határokat. Szép ez a lány, és az övé lesz...

Hugh-t meglepte, hogy az apja és Aberfoyle grófja, a Duff-klán feje, az ő klánjuk ősellensége közötti józan alku ilyen szépséges menyasszonnyal ajándékozta meg őt. Az egyezés megkötésekor Catriona még csecsemő volt.

– Mit... mit mondtál? – suttogta a lány.

– Te meg én jegyesek vagyunk. Nem tudtál róla?

Samuel halkán köhécselni kezdett, ám hiába, mert Hugh olyan pillantást vetett a testőrére, amely félreérthetetlen figyelmeztetés volt. Aztán otthagyta Samuelt és Rionát, hogy a lovakkal törődjön.

– Hazudsz! – kiáltott utána a lány, de hangjából újra eltűnt a magabiztosság.

Legalább nem omlik ájultan a lábam elé, gondolta Hugh. Tetszett neki, hogy a lány erős, még ha most éppen ellene harcol is.

– Nem hazudok – válaszolta nyugodtan, miután karba fonta a kezét.

– Édesapám elmondta volna nekem, ha odaigért volna valakinek! – makacskodott tovább Riona, és csípőre tette kis kezét.

A mozdulat egy pillanatra elvonta Hugh figyelmét, ám aztán gyorsan felvette a beszélgetés fonalát.

– Ma délután apádnál jártam, és ő dicstelenül viselkedett.

A lány arca hirtelen lángvörös lett.

– Úgy látom, nem csak én vagyok itt összezavarodva. Rossz menyasszonyt hoztál el.

Hugh nem is számított másra Catrionától. A lány elkeseredett tiltakozása egyértelművé tette, hogy a szülei eltitkolták előle az igazságot. Hugh-t nem lepte meg, hogy Duffék meg akarják szegni az egyezséget, és nem szeretnék kifizetni neki a klánját megillető hozományt, noha a szerződés aláírásával huszonkét évre használati jogot kaptak a McCallumok legjobb földjére.

– Tagadhatsz, ahogy csak akarsz, de nálam ezzel semmire sem mész.

A lány széttárta a karját.

– Igazat fogok mondani.

– Te vagy Catriona Duff.

– Igen, de ketten élünk ezzel a névvel. Az unokatestvéreket ugyanígy hívják, mert egyikünk apja sem akart engedni a másiknak. Őt Catnek szólítják, engem pedig Rionának.

Hugh nem dőlt be a nevetséges kísérletnek. Tudta, miféle kettős játékra képes Riona Duff családja. Évszázadokon át bizonyították ezt, és még békeidőkben is követtek el marhalopást.

– A Riona illik hozzád. Nőies a csengése.

Hugh közelebb lépett a jegyeséhez, mert vágyott rá, hogy megérintse. A lány ellépett előle, ő pedig azt mondta magának, hogy türelmesnek kell lennie. Számára a klánja az első, annak az érdekeit kell néznie. Rászorulnak Riona hozományára, neki pedig szelíd, engedelmes feleségre van szüksége. Csak így vívhatja ki a klánja tiszteletét, és feledtetheti el ifjúkori ostoba bűnei emlékét.

Tudta, hogy bármikor utolérheti Rionát, ha menekülőre fogná, ezért csak várt. A lány habozott, aztán a hatalmas völgyek láttán magába roskadt, és tekintete az északkeleten elterülő lápot is

bejárta. Azon kellene átjutnia... Óvatos, mint egy lepke, amely megvárja, hogy megforduljon a szél.

Végül a lány megint Hugh-ra emelte a tekintetét.

– McCallum nagyúr! – kezdte.

Értelmesnek igyekszik mutatkozni, de a reszketése elárulja. Hugh a szemöldökét felvonva még mindig várta, mi lesz a lány következő lépése.

– Vigyél vissza! – szólította fel Riona. – Még nem jöhettünk el nagyon messzire Yorktól. A bácsikám majd mindent megmagyaráz. Cat tegnap elutazott, de ma már haza kell jönnie. – A lány egy pillanatra lehunyta a szemét. – Ó, jaj, Catnek sejtelve sincs erről az eljegyzésről! Ha megtudja...

Hugh-nak valójában tetszett Riona konoksága. Nem találta sértőnek, hogy tiltakozik a házasságuk ellen. Szemlátomást egészen eddig nem tudott a jegyességükről. És bár Hugh apja a férfinem szánalmas példánya volt, többször részeg, mint józan, legalább tájékoztatta őt az eljegyzésről, amikor már elég idős volt ahhoz, hogy megértse. Hugh megértette, de arról azért szó sem volt, hogy örömmel vette volna előre kijelölt sorsát.

Aztán az apja még jobban az ital fogságába került, és az anyja végül a hűgával együtt elvitte Hugh-t a saját családjához.

– Nem mehetek feleségül hozzád! – kiáltotta most Riona. – Én... én már menyasszony vagyok. A férfi megrántotta a vállát.

– Apádban ezek szerint nem volt annyi tisztesség, hogy elmondja neked az igazságot, de bármit tettél is, semmi sem változtat a családjaink közötti szerződésen. A családod a születésedkor aláírta a megállapodást, és a két klán azóta osztozik a mi legjobb földünk javain. Most pedig eljött az ideje, hogy az én családom is hasznot húzzon a hozományodból.

A lány hunyorogva nézett a férfira.

– Az én hozományomból?

– Abból.

– Szóval számodra ez a pénzről szól – jegyezte meg Riona megvetően.

– A kiváltságosok házassága talán nem szól mindig a pénzről is? De nem kizárólag arról. A klánom tisztességesen járt el apáddal szemben. Átengedtük neki a legtisztább vizű forrásainkat, a legfinomabb tőzegünket és a legjobb árpánkat, amelyet a whiskynkhez használunk. Az áráért kapott pénz eteti az embereimet. A szerződéssel apám nagy áldozatot hozott annak érdekében, hogy béke legyen a klánjaink között. Cserébe egyedül azt az ígéretet kaptuk, hogy te majd a feleségem leszel. Most azt akarjuk, hogy váltsátok be az ígéretet.

Riona keserűen felnevetett.

– Cat élete és szabadsága árucikk, amelyet ti whiskyre cseréltek?

Hugh összeráncolta a homlokát.

– Soha ne legyen megvetés a hangodban, amikor arról beszélsz, ami pénzt és megélhetést biztosít a klánomnak. Jövedelmező lehetőségekből pedig a *sassenachok* miatt kevés van itt a Felföldön.

A lány zavartan hunyorgott.

– *Sassenachok*? Ezt nem értem.

– Angolokat jelent. A családodba olyan kevés büszkeség szorult, hogy elhanyagoltátok a skótok ősi nyelvét, a gaelt?

Riona kihúzta magát.

– Édesanyám angol.

A férfi megfordult.

– Ez sem igaz – szólta hátra a válla fölött. – De a hazugságaid nem változtatnak a lényegen, Lady Catriona. Ahogyan minden nő, te is tudod, hogy férjhez kell menned. És hogy a férjedet nem te választod meg.

– Téged egészen biztosan nem választottalak volna! És Cat sem. Ha nem viszel vissza, lehetsz arról, hogy sikerül megnyerned magadnak az unokatestvéreimet. A családjaink árulásnak és sértésnek fogják tekinteni az elrablásomat. Ez pedig ok a szerződés érvénytelenítésére.

Hugh hirtelen fenyegetően a lány fölé magasodott.

– Te csak ne beszélj nekem árulásról! Azután pedig végképp ne, hogy apád tegnap megpróbálta megszegni az egyezséget, mondván, a lelkiismerete nem engedi, hogy a lányát „a McCallumokhoz hurcolják”. Ezek az ő szavai voltak. Egy olyan férfi szavai, ha egyáltalán lehet még férfinak nevezni, aki lehetőséget keres egy megállapodás megszegésére. Apám már nem él, és a McCallum-klánért én viselem a felelősséget. A gróf pedig igenis be fogja tartani a szerződés rá eső részét, ha belátja, hogy nincs más választása. Miatta raboltalak el a szobádból, ahelyett hogy illő módon bemutatnak volna neked. Ajándékokkal érkeztem, amelyek méltók voltak a családjaink kapcsolatához. Találkozásunkat a jövő ígéreteként kellett volna megünnepelni.

– Én... én...

Hugh legnagyobb ámulatára a lány a mellkasára tette a kezét. Ő nem mozdult, noha a gesztus sokat javított a hangulatán.

Nem az ő hibája, hogy Rionát helytelenül nevelték.

Megfogta és fogva tartotta a lány keskeny és puha kezét.

– Felméred az árut, *mylady*? – bökött a fejével a mellkasára.

A lány levegő után kapkodott, Hugh pedig hagyta, hogy visszahúzza a kezét. Kis híján elmosolyodott, de nem akarta, hogy Riona olyan férfinak tartsa, akit rábíthat a véleménye megváltoztatására. Arról szó sem lehet! Ő a férje lesz ennek a lánynak, ura és parancsolója. Rionának meg kell értenie, hogy mostantól neki tartozik engedelmességgel, nem pedig annak a szerződésszegő apjának.

– Vedd elő a kocsiból az ennivelőt! – utasította. – Már ha nem akarsz éhen halni.

Riona dacosan összevonta zöld szemét, Hugh pedig már-már azt remélte, hogy szembe fog szállni vele. A lány azonban végül csak előreszegezte az állát, aztán megfordult, hogy beszálljon a hintóba.

Hugh viszonzta a testőre pillantását, és elégedetten bólintott. Samuel mosolyában aggodás is bujkált, és a fejét ingatta. Kétségeit Hugh alaptalannak találta. Eljöttek Yorkba, és azt tették, amit tenniük kellett. Azt azonban ő sem tagadhatja, hogy aggasztja Riona harciassága. Rendben van, a lány egy ideig még csökönyösködhet, de végül majd biztosan megnyugszik. Remélhetőleg...

Riona a szövetbattyuval a kezében jelent meg a hintó ajtajában. Hugh le akarta segíteni, ő azonban csak kezébe nyomta a batyut, és segítség nélkül leszállt.

– Egy pillanatig egyedül kell maradnom – mondta, anélkül hogy a férfira nézett volna.

Hugh megint karba fonta a kezét.

– Ha megpróbálsz elfutni, nem lesz más választásom, le kell hogy teperjelek. És senki sincs itt, akitől segítségre számíthatnál.

– Nem vagyok vak, én is látom, hogy csak mi vagyunk itt, de nem lesz mindig ennyire elhagyatott ez a vidék.

– Rég nem jártál már a Felföldön, igaz?

– Még soha nem voltunk itt. De bízom benne, hogy úriemberek vagytok, és itt maradtok, amíg én a hintó mögött leszek.

– A türelmem véges. Ha túl sokáig nem jössz elő...

– Akkor majd aprólékosan tájékoztatlak arról, mit teszek éppen. Megfelel így? – kérdezte a lány bosszúsan.

A választ azonban már nem várta meg, csak megvető hangot hallatott, aztán eltűnt a hintó nagy kerekei mögött. Miután végzett, egy darabig még az alacsony kőfal mögött maradt. Kétségbeesetten vizslatta az idilli tájat, és magában azért imádkozott, hogy lásson meg egy juhászt, akit magához inthet, és segítséget kérhet tőle.

De mit tehetne egy egyszerű juhász két felföldi úr ellenében, akiknek az egyike ráadásul a McCallum-klán fejének mondja magát? Hogyan rángathatna bele kínos helyzetébe ártatlanokat, és okozhatná ezzel talán a halálukat? Az sem biztos, hogy ez a skót igazat mondott, de a klán nevét Riona azért ismerte. A McCallumok a Duffok, az ő apja klánjának az ellenségei voltak. Egy birtokhatárvonal miatt állnak vitában egymással.

Ez azonban még messze nem jelenti azt, hogy Hugh McCallum igazat mondott. A hozománya miatt is elrabolhatta őt, mintha még a sötét középkorban élnének. Lehet, hogy minden hazugság, és ő egy kunyhóban fogja végezni, ahol McCallum kedvében kell járnia...

Ez akkor is megtörténhet, ha ez az alak valóban a klánja feje, gondolta a lány borzongva. Édesapjától, aki fiatalkorában Skóciából Angliába menekült, Riona hallott rémtörténeteket a nyomorgó felföldiekről. A papája sokszor bizonygatta, micsoda kivételes szerencse, hogy ő egy gróf fia, akinek lehetősége volt arra, hogy elmeneküljön a szülőföldjéről. Soha nem értette a klánjuk tagjait, akik előbb az apját tisztelték úgy, mintha isten lenne, most pedig a fivérét.

Az apja szerint a felföldiek vademberek. Sokat mesélt Rionának a rivalizáló klánok egymás elleni értelmetlen támadásairól, a másik marháinak az ellopásáról és a viszálykodásaikról, amelyek olyan véresek voltak, hogy egész klánokat is kiirtottak.

Riona még soha nem érezte ennyire tehetetlennek magát. Egészen eddig úgy gondolta, hogy alig van beleszólása a saját életébe. Elvárták tőle, hogy ideje nagy részét a hűgával töltsse a szobájában. Most meg hátrahagyták, miközben a családja többi tagja a kontinensre utazott, de valójában semmi sem változott, mert most meg az elrablója engedélye nélkül nem lehet egy futó gondolata sem saját magára.

Összedörzsölte a kezét, bár a nap melegen sütött le a völgyre. Már nem sokáig lesz meleg. A Felföldön többnyire esik az eső, és hideg van. Komor és zord vidék, így írta le Rionának az apja. Az ottaniak vadak, és köves talajt kell megművelniük, hogy életben maradjanak.

A lány nagy levegőt vett. Még soha nem járt Skóciában, de talán jobb belátásra tudja bírni az elrablóját, vagy sikerül megszöknie. Valamikor be kell majd menniük egy faluba, mert biztosan fel kell tölteniük a készleteiket.

– Lady Catriona! – kurjantotta el magát az elrablója.

Riona még egy utolsó pillantást vetett a dimbes-dombos rétekre, aztán lassan előjött a hintó mögül. A két férfi gael nyelven beszélt egymással, és rá sem pillantottak, miközben a sajtból és a zablepényből falatoztak. Az ételt egy palack kétes tartalmával öblítették le, amelyet eddig a hintó bakján tarthattak.

McCallum szótlanul a kocsira mutatott. A lány összerezzent.

– Ki sem látok abból a cellából!

– Ha már biztos leszek benne, hogy nem kell gyanakodnom rád, kitakarom az egyik ablakot. Addig viszont...

Erős ujjával a férfi ekkor kirántott két szöveget, és néhány ujnyira félrehúzta a bőrfüggönyt.

– Hálásan köszönöm – mondta a lány gúnyosan, és beszállt.

McCallum azonban nem hajtotta fel utána a lépcsőt, és nem csukta rá az ajtót, hanem beült mellé a padra. Riona a sarokba húzódott, ám aztán meggondolta magát, és inkább a szemközti padra menekült. Legnagyobb ámulatára azt látta, hogy a férfi lehunja a szemét.

– Te meg mit csinálsz? – kérdezte, és leplezni próbálta a félelmét.

– Alszom egy keveset.

– De... de...

A lány tátva felejtette a száját, amikor a férfi kinyújtotta a lábát, amennyire csak a hely engedte. Hatalmas teste a hintó felét betöltötte. Riona kettesben maradt elrablójával ezen a szűk helyen. Teljesen ki volt szolgáltatva neki. Nagyokat nyelt, mert úgy érezte, gombóc nőtt a torkában, és megfeszítette magát, mintha támadásra számítana.

– Samuellel felváltva utazunk majd veled – mondta McCallum. – Remélhetőleg nem várod el tőlünk, hogy egy tíz napig vagy még tovább tartó úton ne aludjunk.

– Tíz napig?

– A Felföld déli részén élünk. Rosszabb is lehetne. – A férfi hűvös pillantást vetett Rionára. – Nem emlékszel ilyen utazásra? Apád olyan keveset ad a származására, hogy megtagadta tőled a jogot, amely születésedtől fogva megilletne téged?

– Semmi közöd a gyerekkoromhoz – felelte a lány.

Fájt belátnia, hogy McCallumnak igaza van, de ezt persze soha nem fogja bevallani.

– Veled kapcsolatban mindenhez közöm van. A feleségem leszel.
– Nem megyek hozzád, és nem is kényszeríthetsz rá. Cat sem lesz a feleséged, hiába állítod, hogy jegyesek vagytok.

A férfi tekintete nem eresztette a lányt.

– Mondok én neked valamit, Lady Riona. A feleségem leszel – jelentette ki magabiztosan, aztán becsukta a szemét, mint aki befejezettnek tekinti a vitát.

A jegyesének tart, ezért feljogosítva érzi magát arra, hogy azt tegyen velem, amit akar, gondolta a lány, és remegés tört rá, amikor pillantása a skót nagyrúristyára és kardjára esett.

– Idáig érzem, hogy reszketsz. Vegyél el magadnak egy takarót, ha fázol, de hagyj aludni egy férfit, amikor az arra vágyik.

Riona nem fázott, de rémült volt. Mégsem akart sírni, csak azt találgatta, mikor jönnek már a segítségére. Az éjszaka ijesztő gondolata támadt, de nem akart foglalkozni vele. Most viszont, amikor a függöny résén át napvilág jutott be a kocsiba, újra átfutott a fején a borzalmas gondolat. Megpróbálta elhessegetni, és arról győzködte magát, hogy a nagybátyja igenis kerestetni fogja őt, amint észreveszi, hogy eltűnt.

Csakhogy a nagybátyjával soha nem álltak közel egymáshoz. A gróf rideg ember. A vagyonán és a tekintélyén kívül semmi sem érdekli. Őt, az unokahúgát még csak ideiglenesen sem szívesen fogadta a házába, amikor a szülei elutaztak. Végül is csak azért ment bele, mert Cat ragaszkodott hozzá, hogy az unokatestvére ne maradjon otthon egyedül a személyzettel.

És ha hinni lehet McCallumnak, akkor tegnap beszélt a gróffal. Kevéssel azelőtt, hogy Cat kiderítette, a szülei vidékre akarják küldeni a barátaikhoz. Cat meglepődött ezen, de nem volt mérges, csak nem értette, miért kell ilyen sürgősen elutaznia. Azt akarta, hogy Riona kísérelje el, a szülei azonban nem mentek bele, mondván, a barátaiknál nincs elég hely. Lehet, hogy mindent előre elterveztek? Azt akarták, hogy McCallum érkezésekor Cat már ne legyen ott? A gróf megbánta, hogy sok évvel ezelőtt megkötötte az egyezséget, és biztonságba helyezte a lányát?

A legnagyobb problémája az volt – és ez nem akart kimenni Riona fejéből –, hogy nagynénje a vacsoránál sápadt, hallgatag volt, és lesütötte a szemét, amikor a gróf nyersen közölte Rionával, hogy Cat szobájában fog aludni, mert az övét fel kell újítani. Riona nem értette, miért nem lehet várni a festéssel, amíg ő visszamegy Londonba.

Most azonban összeállt a kép, és Rionának nagyon fájt, hogy ilyen galádul elárulták. A gróf azért helyezte őt át Cat szobájába, mert számított rá, hogy a vad skót el fogja csábítani a jegyesét. A nagybátyja talán okot keresett az eljegyzés és a szerződés felbontására? Talán még örököt is felállított, hogy tetten érjék McCallumot? Ez valószínűtlennek tűnt, de... Riona nem akart a legrosszabbra gondolni. Ha engedi, hogy elhatalmasodjon rajta a félelem, nem tud majd elmenekülni a férfi elől, aki itt pihen vele szemben. A szeme csukva volt, hosszú lába sok helyet elfoglalt a hintóban, és neki még jobban a sarokba kellett húzódnia, hogy ne érjen hozzá a skóthoz.

A férfi két órát aludt, és közben szinte meg sem moccant, mintha megszokta volna, hogy akkor aludjon, amikor lehet. Riona viszont le sem hunyta a szemét, mert félt, hogy álmában esetleg tesz vele valamit a skót. Amikor McCallum végül felébredt, megütögette a hintó tetejét, s miután jelzésére a kocsis megállt, szó nélkül kiszállt. A helyét elfoglaló Samuel a függöny résén át kifelé nézegetett, mintha kínosnak érezné, hogy tekintete találkozzon a lányéval. Ő ebben esélyt vélt látni.

– Minket még be sem mutattak egymásnak, uram – jegyezte meg.

Samuel bőre világos és szeplős volt, s az arca most majdnem olyan vörös lett, mint a haja.

– Samuel McCallum, *mylady*.

– Ezek szerint rokonok vagytok – mondta a lány, és már most érezte, ha bevallani még nem is akarta magának, hogy szökésről hiába is álmodozik, mert egy másik McCallumban aligha találna támogatóra.

– Távoli unokatestvérek vagyunk – felelte a férfi, és együttérző mosollyal ajándékozta meg Rionát. – Ott, ahová megyünk, sok McCallumot látsz majd.

A lány még nem akarta feladni.

– Biztosan tudod, hogy nem helyes, amit a rokonod tesz – mondta.

Samuel továbbra is kedvesen nézett rá, mégis a fejét rázta.

– Nem, *mylady*, nem tudom. A jegyese vagy.

– De nem vagyok az!

– Catriona Duff vagy, nemde?

– Igen, de az unokatestvéreimet ugyanígy hívják.

– Bármennyire sajnálom is, nem lehetek a segítségedre. A családjaink szerződést kötöttek, és azt mi komolyan vesszük.

– Én semmiféle szerződésről nem tudok – morogta a lány.

– Arról egyedül apád tehet. Régóta Hugh mellett vagyok, és ő már fiatalkorától tud a szerződésről. Nekem elhiheted, nem is egyszer befolyásolta az életét – mondta Samuel, aztán félrefordult.

– Befolyásolta? Mennyiben? – kérdezte Riona.

– Az nem tartozik rád, *mylady*. Most pedig hagyj aludni egy férfiembert! – mondta Samuel, és lehunyta a szemét.

– Várj! Megváltozna a véleményed, ha kapnál tőlem némi pénzt? Sok nincs, de ha segítesz...

Samuel akkor sem nyitotta ki a szemét, amikor válaszolt.

– A pénzeden nem vásárolhatod meg a nemzedékek óta odaadó hűséget, *mylady*. És a Duffok ugyanolyan régre visszanyúló árulását sem feledtetheted el velem. Most pedig maradj csöndben!

Riona elsápadt. Az ősei árulást követtek el? Ezt kellene jóvátennie a klánjaik közötti házasságnak? Egy McCallum feleségeként egyetlen Duff sem érezhetné jól magát, ha ez a harag nemzedékeket is túlélte.

Riona hallott mendemondákat a viszálykodásról, amikor az apja és a nagybátyja beivott. Mindig dühvel és büszkén idézték fel a történeteket. Nem csoda, hogy elhagyták Skóciát, a birtokaikat pedig az intézőikre bízták.

Bármilyen régi is a viszálykodás, ő, Riona nem fogja alázatosan elfogadni azt, ami itt és most történik vele. Még mindig Angliában van, és az emberek itt az ő pártjára fognak állni a skótok ellenében. Ha majd megállnak ebédelni, az első adandó alkalommal megszökik! Ha pedig nem sikerülne, kitalál valami mást...

3. fejezet

Hugh tudta, Lady Riona nem hagy fel azzal, hogy a menekülésen törje a fejét. A lány hangulata düh és levertség között ingadozott, de már nem tűnt annyira rémültnek. Hugh nem volt biztos benne, hogy ez számára jót jelent-e.

Déltájban pihenőt tartottak egy patak közelében, egy magas fáktól körülvett, különösen szép helyen, ahol a hintót is elrejtették az úton közlekedők előtt. A lovak ihattak és legelhettek a víz zöldellő partján.

Lady Riona megint engedélyt kért arra, hogy kis időre elvonulhasson a hintó mögé, és Hugh igent mondott. Ő maga a kis tűznél maradt, amelynél vaslapon felmelegítették a zablepényeket.

– Hamarosan kifogyunk a készleteinkből – jegyezte meg Samuel.

– Nem elég neked az a szárnyas, amit lőttem? – kérdezte Hugh.

– Ezek az utolsó zablepényeink. És szívesen ennék már egy-két tojást. – Samuel elnézett nyugatra. – Ráadásul vihar közeledik, hamarosan érezni fogjuk az első esőcseppeket. Éjszakára talán egy fogadóba kellene mennünk.

– Ennyire délen Yorkshire-ben nem. Keresünk magunknak egy ehhez hasonló védett erdőcskét, és mind a hintóban alszunk, ha úgy kell lennie.

– A lady biztosan nagyon kellemesnek fogja találni – jegyezte meg Samuel szárazon.

Hugh csak közönyösen legyintett.

– Természetesen segítséget kért tőlem – folytatta Samuel.

– Van benne kurázsi. – Hugh felemelte a fejét. – Nem kellene már itt lennie? Lady Riona!

Válasz nem jött, csak a fákon ülő madarak kiáltoztak.

– Mindjárt jövök – mondta Hugh rosszat sejtve, és Samuelnél hagyta a fegyvereket.

– Légy óvatos a lánnyal! A helyében mi is megpróbálnánk elmenekülni.

– Én soha nem akarnám kivonni magam a családommal szembeni kötelességem alól.

– Nem vagy te kissé álszent? – ugratta Samuel Hugh-t, de ő nem foglalkozott vele, csak bement a hintó mögé.

Könnyű volt követnie Lady Rionát, mert hosszú szoknyái lenyomták a füvet, és ágakat is letörtek. Nem volt buta, mert nagy ívet leírva arra indult vissza, amerről jöttek. Az első falu azonban több órára van innen.

Hugh még nem látta a lányt, amikor már hallotta, hogy szaporán lépdél a csaltban. Hogy ne lássák meg, az országúttal párhuzamosan haladt. Hugh rákiálthatott volna, hogy be kelljen látnia, az ostoba menekülési kísérletével semmire sem megy, mégis hallgatott. Azt akarta, hogy Lady Riona tartson tőle. Ezért pedig meg kellett leckéztetnie.

Hátulról és nesztelenül közeledett feléje. Nem volt nehéz dolga, mert a lány biztonságban hitte magát, nagy zajt ütött, sőt még hangosan szitkozódott is. Hugh-t ez mulattatta.

Lady Riona eltökélten haladt, bár nem léphetett nagyokat, mert a magas gaz bele-beleakadt a szoknyáiba. Hugh végül odaugrott hozzá, átkarolta a derekát, és felemelte.

A lányt váratlanul érte a támadás, és felsikoltott, de Hugh gyorsan a szájára tapasztotta a tenyerét, ahogyan már az éjszaka is tette. Rionát a csalódottság és a kétségbeesés küzdelemre sarkallta, bár ez eleve kilátástalan volt az erős férfival szemben.

– Útonálló is lehettem volna – morogta Hugh halkan, de dühösen. – Veszélybe sodortad magad.

A lány feléje rúgott, amikor ő megfordult, hogy magával vigye, távolra minden lakott helytől és menekülési lehetőségtől. Riona lába azonban beleakadt a szoknyáiba, és mindketten a földre zuhantak. Hugh villámgyorsan megfordult, és a lányra feküdt. Aztán hangos nyögés szakadt ki belőle, mert Riona a könyökével véletlenül gyomorszájon vágta. A lány ezt persze kicsit sem bánta, de kárörömét nem élvezhette sokáig, mert Hugh átgördült vele, és lenyomta a földre.

Riona hátába kövek fúródtak, mégis megpróbálta lerázni magáról a férfit, de ő az egész testével

ránehezdedett. A lány levegő után kapkodott, és dühösen tovább védekezett. Be kellett azonban látnia, hogy Samuel nincs itt, és nem óvhatja meg őt McCallum durvaságától. Tudta, hogy a félelem meg fogja bénítani, mégsem tehetett semmit újra feltörő riadalma ellen.

– Hagyd abba! – parancsolt rá Hugh.

Miközben Riona tovább védekezett, a férfi a lába közé feküdt, a többit pedig megtették a lány bő szoknyái. Moccanni sem tudott. Zihálva kapkodta a levegőt, életében először érezte magán egy férfi testét, de csodák csodájára lassanként megnyugodott. Valamit megváltoztatott közöttük, ahogy bizalmasan egymáshoz értek, és a lánynak csak megkésve jutott eszébe, hogy teljesen ki van szolgáltatva ennek a felföldinek. Senki sincs a közelben, akitől segítséget remélhetne, még a skót kocsisa sem védhetné meg.

– Kérlek! – suttogta, és utálta magát azért, mert remegett a hangja, de semmit sem tehetett ellene. – Engedj felállnom!

– Hogy újra elfuthass? – kérdezte Hugh.

A hangja haragos volt, a tekintete viszont... A tekintete Riona szájára tapadt, és az előbb még jéghideg szemében olyan tűz lobogott, amely az olvasztott ezüstöt juttatta a lány eszébe.

– Ne... ne nézz így rám! – suttogta, de félrefordulni nem tudott, mert a férfi szeméből azt olvasta ki, hogy bármelyik pillanatban rávetheti magát. – Túl kicsi falat vagyok én egy keselyűnek.

– Keselyűnek? – kérdezte Hugh, és a hangja fátyolos volt. – Nem falok fel ártatlan teremtményeket. Viszont férfi vagyok, és most, ahogy itt fekszem veled, a nászéjszakánkra kell gondolnom.

Rémületében meggondolatlan szavak hagyták el Riona száját.

– Mert akkor majd le kell fognod? – kérdezte.

Esküdni mert volna, hogy a férfi szája sarka megrándult, mintha el akart volna mosolyodni. Ez persze teljes képtelenség attól a férfitől, aki olyan megszállottan meg akarja bosszulni a klánját ért állítólagos sérelmet, hogy elrabol egy védtelen nőt.

Hugh végül elengedte Riona kezét, ő pedig eltolta magától a skót széles vállát, de nem állt fel azonnal. McCallum a lába között feküdt, és őt még soha töltötték el ilyen érzések. Kényelmetlen volt, kínos és... furcsa.

A lány meglökte a férfit.

– Nem kapok levegőt – panasolta.

McCallum végre felkelt róla, de csak leguggolt mellé, és a térde még mindig Riona csípőjének nyomódott, miközben karba font kézzel lenézett rá.

– Ezt soha többé nem tűröm el tőled – mondta.

– Nem tűröd el? – A lány belátta, csak úgy lökhetné el magától a férfit, ha hozzáérne a combjához. – Te ellenállás nélkül az elrablóddal tartanál, ha felcserélődne a szerepünk?

Hugh lehajtotta a fejét.

– Nem cserélődik fel.

– De ha úgy lenne?

– Én tiszteletben tartanám a családjaink által kötött egyezséget, akár helyeslem, akár nem.

– Azaz akkor is feleségül vennéd Catet, bár soha nem találkoztál vele, ha csúnya volna?

Riona tudta, mindenképpen meg kell győznie a férfit az igazságról. Akkor is, ha ehhez ezerszer kell felhívnia a figyelmét a tévedésére.

A skótnak a szeme sem rebbent.

– Az a titokzatos Cat, akit te folyton emlegetsz, valójában nem létezik. Csak te vagy, Riona, meg én. Mi pedig össze fogunk házasodni. Elfutni előle gyerekesség.

– Gyerekesség? – kérdezett vissza a lány dühösen. McCallum nem Lady Rionának szólította, és ha az a cím őt nem is illeti meg, azért bizonyos távolságot teremtett közöttük. – Neked Miss Duff vagyok, és aligha gyerekes dolog elfutni, ha egy férfi megtámad egy nőt, elrabolja, és elviszi a családjától, hogy... bántalmazza.

– Nem bántalmaztalak.

A lány vádlón McCallumra mutatott.

– Akkor te minek neveznéd, amit tettél? Így bánik egy úriember egy hölgygel?

A férfi Riona fölé hajolt, aztán a fejétől jobbra és balra a földre tenyerelt.

– Annak nevezem, hogy megmutatom neked, Riona, kié itt a hatalom.

A lány tudta, a skót azért szólítja a keresztnevén, hogy hangsúlyozza a kapcsolatuk bizalmasságát. Ő pedig azon kapta magát, hogy a légzése megint felgyorsult, amikor McCallum arca túlságosan közel került az övéhez, és ő felizzani látta a szemét, miközben a férfi tekintete a szájára tapadt.

– Ha megcsókolsz, megharaplak! – sziszegte. A férfi felvonta a szemöldökét, de nem mozdult.

– Nem vagy a férjem! Még nem.

Hugh lassan felült.

– Igazad van. És az esküvőnkig nem is erőszakolom rád magam – mondta, aztán felállt és lehajolt, hogy felsegítse Rionát. – De ha még egyszer szökni próbálsz, viselned kell a következményeket.

– Bántanál egy nőt, akit mindenáron feleségül akarsz venni? – kérdezte a lány, s amint talpra állt, azonnal elengedte a férfi meleg, erős kezét.

– Nem áll szándékomban, hogy bántsalak. Azt viszont nem garantálhatom, hogy azoknak sem esik bajuk, akiktől majd esetleg segítséget kérsz.

Riona tudta, hogy McCallum halálosan komolyan beszél, és nem tiltakozott, amikor a férfi megfogta a karját. Még mindig félt, de keserűség és harag is mardosta. Talál majd ő lehetőséget a szökésre úgy is, hogy senkit se sodorjon veszélybe! Addig viszont hihetetlenül idegesítően fog viselkedni. Úgy talán sikerül elérnie, hogy ez az alak meggondolja magát, és mégse akarja őt elvenni.

Furcsa érzés, hogy keltek valakinek, gondolta. Életében eddig csak ritkán volt ilyen élménye. Egyedül Cat, az unokatestvére örült neki mindig. A szülei a testvére, Bronwyn ápolónőjének és társalkodónőjének használták, őt pedig bosszantotta az állandó függőség, hogy a családja soha nem engedélyezett számára pihenést. Ő mindig csak adott, adott, és csak nagyon ritkán kapott valakitől viszonzást.

Tudta, hogy McCallumnak valójában nem ő kell, hanem csak olyan feleség, aki eleget tesz a klánja számára fontos házassági szerződésnek. Ő csupán... pótlék, és valamikor majd a férfinak is szembe kell néznie az igazsággal. De vele mi lesz akkor?

A jó hírének máris búcsút mondhat, ez egészen biztos. Nyilvános helyen sétálni még lehet egy férfival, de napokig együtt utazni vele...? Hogy ez az ő akarata ellenére történik, senkit sem fog érdekelni. Soha nem talál majd férjet magának, és nem lesz más választása, tovább kell szolgálnia Bronwynt, később pedig, ha már öregek lesznek, a szüleit is.

És mindennek ez a skót az oka, mert nem a megfelelő lányt rabolta el! – gondolta Riona haragosan. Amikor aztán újra arra gondolt, hogy talán a nagybátyja hozta szándékosan ilyen helyzetbe, vigasztalhatatlan szomorúság kerítette hatalmába.

Késő délután Hugh-nak le akart ragadni a szeme, és már csak alvásra vágyott. A vihar egyre közelebb ért hozzájuk, és nem tudhatták, mit hoz majd az éjszaka. Kelletlenül szállt vissza a hintóba, mert nem tudhatta, milyen hangulatban találja majd Rionát. Azóta, hogy szökési kísérlete után újra becserkészte, a lány furcsán csöndes volt, ő pedig abban reménykedett, ez azt jelenti, hogy beletörődött a sorsába. Miközben azonban kinyitotta a kocsiajtót, keserűen be kellett látnia, a lánynak valójában nincs oka arra, hogy megkönnyítse az ő dolgát.

Miután leült a kényelmetlen padra, a hintó elindult velük, ő pedig Rionát mustrálta, aki kinézett a függönyök közötti keskeny résen, amelyen át csak végtelen szántókat meg juhnyájukat lehetett látni, nagy ritkán pedig hófödte kis házakat a távolban. Hamarosan átmennek majd azonban egy falun, és lehet, hogy Riona ott újra megpróbálkozik a meneküléssel.

Hugh úgy sejtette, még nem sikerült eléggé megfélemlítenie a lányt, és amilyen dacos, biztosan megpróbálja majd bosszantani őt. Én azonban jóval nagyobb viharokat is átaludtam már hegyoldalokban, gondolta, és elégedetten lehunyta a szemét.

– McCallum, nem hordhatom mindennap ezt a koszos ruhát!

Hugh nem nyitotta ki a szemét.

– Ha nem próbáltál volna elfutni, nem lenne koszos – felelte.

– De most már az. És több mindent meg kell mosnom... magamon.

Hugh most már a lányra nézett. Nagyon jól emlékezett a vékony hálóingére és arra, milyen selymesnek látta a bőrét a gyertya fényében. Egy pillanatig megkönnyebbülten arra gondolt, hogy valójában nagy szerencséje van ezzel a lánnyal, és többet akart látni belőle. Egyszerű ruhát parancsolt rá, hogy elrejtse a szépségét, de királynői tartását és aranylő haját semmi sem takarhatta el. Jól mutat majd feleségként egy klán fejének az oldalán...

És még mindig rajta van az a hálóing, gondolta Hugh izgatottan.

– McCallum? Legalább válaszolhatnál, ahelyett hogy úgy nézel rám, mintha bikkfanyelven beszélnek.

– Az angol hangzása keményebb, mint a gaelé, de bikkfanyelvnek azért nem mondanám.

A férfi megint lehunyta a szemét, mert jól tudta, jobban teszi, ha arra a hálóingre még csak nem is gondol.

– Ruhákra vanszükségem – makacskodott tovább Riona. – És melegvízre, hogymegmosakodjam. Koszosnak érzem magam.

– Ha majd biztonságban leszünk, elgondolkodom a dolgon.

– Biztonságban? Csak nem akarsz addig várni, amíg Skóciába nem érünk? Nem azt mondtad, hogy napokig is eltarthat odáig az út?

– A döntésem természetesen attól is függ, hogyan viselkedsz.

– Úgy érted, engedelmes és alázatos leszek-e?

– Ezek a te szavaid, nem az enyéme. Én tisztelettudót mondanék.

A lány levegő után kapkodott, Hugh pedig elfojtott egy mosolyt.

– Te... te... vadember!

Hugh már mástól is hallotta ezt a szót önmagával kapcsolatban, Riona szájából mégis fájtnak éreztette a sértés.

Londonban lenézték a szülőhazája miatt, és nem hallgatták meg. Mindenütt azt feltételezték róla, hogy műveletlen tuskó. A hét év, amelyet ott kellett töltenie, vereségek sorozata volt. Ráadásul Londonban nagyon sokat kellett a megélhetésére költenie, haszon pedig csak kevés származott abból, hogy ott töltötte azokat az éveket.

– Ha én vadember vagyok, *mylady*, te is az vagy, mert mindketten felföldiek vagyunk – felelte.

Megint karba fonta a kezét, a szemét továbbra is csukva tartotta, bár a fogát erősen össze kellett szorítania.

– Faragatlan vadember vagy, mert foglyul ejtettél egy hölgyet, és még csak a szórakoztatásáról sem gondoskods. Könyvre vagy kézimunkára lenne szükségem. A következő faluban biztosan van kereskedő vagy könyvesbolt...

– Több mindent is tudok, ami szórakoztató lehet számodra – mondta a férfi halkán, és most már a lányra emelte a tekintetét.

Riona nagyot nyelt, és kihívóan előreszegezte az állát, de Hugh látta, hogy még mindig összekulcsolja a kezét. Nyilván a remegését akarja elrejteni.

– Megígérted, hogy nem fogsz zaklatni – mondta a lány.

Hugh sajnálta, hogy nem tud nevetni ezen a szemérmességen.

– Nem kell erőszakhoz folyamodnom. Egy érintésem, egy csókom elég lesz ahhoz, hogy többé ne akarj ellenállni nekem – jelentette ki magabiztosan.

Legnagyobb ámulatára a lány nem kapta el róla a pillantását.

– Azt, amiről beszélsz, én erőszaknak tartom, és nem kérek belőle. Újra elmondom, hogy nem vagyok a feleséged.

– Én pedig azt mondom el újra, hogy a hazugságaid nem mentenek fel a házasság kötelezettsége alól.

Egy pillanatig némán egymásra meredtek, és Hugh élvezte, hogy az akaraterejük megküzd egymással. A hintó tetején közben kopogni kezdett az eső.

– Ma éjszaka még nem élvezheted a csókomat – folytatta végül a férfi. – Úgy tűnik, tartós lesz az eső. Samuelt már utasítottam is, hogy keressen védelmet a lovaknak, aztán beszáll hozzánk a kocsiba.

Riona karba fonta a kezét, és végre levette a szemét Hugh-ról. Ő abban bízva, hogy most már nyugalma lesz, becsukta a szemét.

– Nem jönnek utánunk, igaz? – kérdezte a lány halkán, és a hangjából szomorúság csendült ki.

Hugh-nak haragudnia kellett volna Rionára, mert továbbra is zavarja az ő nyugalmát, mégis inkább sajnálta azért, ahogyan a családja bánt vele.

– Egy lovas keresőcsapat már utolért volna minket – felelte. – Apád belátta, hogy okosabb, ha betartja a szerződést.

– Úgy érted, hogy a nagybátyám készséggel feláldozott engem az unokatestvérem helyett. Jobb, ha tudod, hogy azt tervezi, megszegi azt a számodra oly sokat érő szerződést.

A férfi hangos sóhajt hallatott.

– Betömöm a szád, ha továbbra sem hagysz pihenni.

– Honnan tudad, melyik szobában leszek?

Hugh lassan kifújta a levegőt.

– Megvesztegettem az egyik kuktát.

– Engem pedig átraktak Cat szobájába. Talán szándékosan, hogy megszegjék az egyezséget.

A férfiről nem hatott, amit hallott.

– A családod elhallgatta előled, kinek ígértek feleségül. Az efféle emberek kicsit sem fognak hiányozni neked. És milyen férfi az, aki cserben hagyja a klánját?

– Sem az apám, sem a nagybátyám nem hagyta cserben a Duff-klánt. Intézőt alkalmaznak a gazdaság és az emberek irányítására. Csak azért élnek Angliában, mert az civilizáltabb hely.

– És veled jól bántak azok a civilizált emberek?

Riona az ajkába harapott, és most először csöndben maradt.

– Nem foglak megsajnálani. Látom, hogyan termelik meg az embereim a gyenge talajon azt a keveset, amiből éppen csak hogy megélnek. Látom, hogyan pusztul el télen a jószág. Apám helyesen döntött, amikor házassági szerződést kötött egy nagy hatalmú gróffal a lányáról.

– Te most saját magadat próbálsz meggyőzni? – kérdezte Riona. – Az embereknek egyébként is csak szerelemből volna szabad házasodniuk.

A hintó nagyokat döccent a göröngyös talajon, aztán megállt. Az eső hevesebb lett, és hangosan verte a kocsit tetejét.

– Samuel találhatott valami védett helyet távol az úttól. Segítek neki a lovakkal. Az ajtót eltorlaszoló, mert a beszélgetésünk nem növelte irántad a bizalmamat – közölte Hugh.

– Nem akarom, hogy bízz bennem – válaszolta a lány. – Azt akarom, hogy fogadd el: nem leszek a feleséged. Nem hiszem, hogy egy férfi akár még Skóciában is házasságra kényszeríthet egy lányt, ha az nem akar hozzá menni.

– Majd még belátod, *mylady*, hogy okosan teszed, ha feleségül jössz hozzám.

– Ó, értelek. Úgy gondolod, azért kell feleségül mennem hozzád, mert más férfi már úgysem venne el.

– Nem. Azért kell hozzám jönnöd, hogy a családod betartsa az ígéretét. Bármit gondolok is a viselkedésedről, a többi Duffnál mindenképpen jóval tisztességesebb és ártatlanabb vagy.

A férfi ezzel kiszállt a kocsiból, és becsukta maga után az ajtót. Amikor végül visszajött Samuella, miután közösen ellátták a lovakat, a ruhájuk csuromvíz volt, skót sapkájukról pedig köpenyük gallérja alá folyt az eső. Riona megint sápadt és fásult volt. Akkor pedig még sápadtabb lett, és gyorsan a pad közepére csúszott, amikor a férfiak a pad alatti rekeszbe tették a pisztolyaikat.

– Egymás mellett is elfértek az egyik oldalon. Úriemberek nem vizeznék össze egy hölgy ruháját.

– Szóval most már úriemberek vagyunk, nem pedig vadak? – kérdezte Hugh gúnyosan, miközben a pad sarkába hajította a sapkáját.

Samuella végül mégis a szemközti padra ültek le, bár alig fértek el egymás mellett, és Riona

arcáról Hugh leplezetlen elégedettséget olvasott le. Ám ez eltűnt róla, amikor a lány számára kiderült, hogy a férfiak lába túl sok helyet foglal el, és ő kénytelen a lábuk között ülni. Legalább a szoknyáit igyekezett összefogni, hogy ne legyenek nedvesek.

A két férfi karba fonta a kezét, és Samuel lehunyta a szemét.

– Itt várjuk meg a vihar végét? – kérdezte Riona. – Nem kellene inkább bemennünk egy fogadóba?

– Ékesen bizonyítottad, te lány, hogy nem bízhatok meg benned – jelentette ki Hugh.

– Még soha nem éjszakáztam egy kocsiiban.

– De igen, tegnap éjjel már megtetted, és most is így lesz – válaszolta Hugh. – Védett és száraz helyen vagy. Megpróbálok majd a saját oldalamon maradni a hintóban, hogy ne hatalmasodjon el rajtam a vágy irántad.

– Ha mégsem járnál sikerrel, figyelmeztess, hogy legalább becsukhassam a szemem – szolt közbe Samuel.

Hugh-nak arcizma sem rándult, bár ez igencsak nehezebbre esett. Riona egész délután minden tőle telhetőt elkövetett az ő bosszantása érdekében, és ezt biztosan folytatni is akarja azzal, hogy nem hagyja aludni.

– A padom alatt vannak pokrócok – mondta a lány. – Fázom.

– Akkor vedd elő őket! – válaszolta Hugh ingerülten.

A két férfinak hamar be kellett látnia, hogy ez hiba volt. Rionának, miután felállt, hátat kellett fordítania nekik, és abroncs nélkül szoknyái lecsúsztak a derekáról. Hugh nagyokat nyelt, és Samuelre nézett, aki látványosan félrefordult, és kinézett a függönyre, miközben sötétség ereszkedett rájuk.

Riona csípője, miközben áttúrta a pad alatti rekeszt, közvetlenül Hugh előtt ringott. Rátehetett volna a kezét, és...

A lány felegyenesedett, visszaült a padra, és hátradőlt. Több pokrócot is magához ölelt, és gyanakvóan méregette a férfiakat, mintha attól tartana, hogy elveszik tőle.

Hugh próbálta elfelejteni, hogy ez a lány alig néhány hét múlva már a felesége lesz. Türelmesnek kellene lennie, ehelyett azt figyelte, hogyan mozog és próbálja kényelembe helyezni magát. Ő pedig csalódott önmagában, mert akarata ellenére izgalomba jött.

– Nem szívesen hagyom el a helyem – szólalt meg végül Samuel, miközben kilesett a függönyre –, de itt védtelenek vagyunk.

– Biztonságos helyet választottál – válaszolta Hugh. – Megengedhetjük magunknak, hogy aludjunk egy keveset, amíg alábbhagy az eső. Egyetlen útonálló sem kockáztatná meg, hogy nedves legyen a lőpora. Később majd tüzet rakunk, és felmelegszünk mellette – tette hozzá.

Látta Samuelen, hogy nem győzte meg, ő viszont becsukta a szemét. Eltökélte, hogy nem fog Rionára gondolni. Éppen csak most ismerte meg ezt a lányt, de annak máris hatalma van felette. Éltrevaló és dacos, az idegeire megy, mégis együttérzést ébreszt benne. Rosszat tesz a lelki nyugalmanak, mert túlságosan is csábító. De nem felszínes szépség, bár ezt láthatóan nem tudja magáról. Ritka, hogy egy szép nő nincs tisztában az előnyös adottságaival, és nem használja fel őket arra, hogy hatalmába hajtja a férfiakat. Hugh-nak valami azt súgta, hogy Riona képtelen is lenne erre.

Ő viszont nem szokott elhamarkodottan ítélni, ezért gondolatban felszólította magát, hogy őrizze meg a hidegvérét, és maradjon tárgyilagos. Leeresztett szempillái alól mégis sóváran nézegette a lányt. Meg akarta kapni, és azt akarta, hogy Riona is kívánja őt, csak azt nem tudta, hogyan érhetné ezt el. Attól tartott, azzal, hogy elrabolta, nehezen leküzdhető akadályt gördített kettejük útjába.

4. fejezet

Riona felébredt, és egy pillanatig nem tudta, hol van. Beszorítva feküdt valamin, ami kemény volt, és hiába próbálta kinyújtani a lábát. Nem fázott, mert egy nagy gyapjúpokróc borította, egy másik pedig a feje alatt rejtőzött, párnának összegöngyölve.

Nagyot fújtatott, és felült. Egyszeriben minden eszébe jutott. Az elrablása, a sietős menekülés, és az is, hogy aludni próbált két nagyra nőtt felföldi között, akik csak néhány lábnyira horkoltak tőle.

Most viszont egyedül volt, és a hintó nem mozgott. A függönyrésen fény szűrődött be, s bár Riona nem táplált nagy reményeket, megpróbálta lenyomni az ajtókilincset. Meglepődött, amikor az engedett.

Az ajtó kinyílt, ő pedig fojtott hangokat hallott odakintről. Óvatosan kidugta a fejét, de a két férfi így is azonnal meglátta. Levágott fatörzseken ültek a tűz mellett. Csak inget és térdnadrágot viseltek. Harisnyáikat és plédjeiket kiterítették a többi fatörzsrre, és azok most nedvesen gőzölögtek a reggeli napsütésben.

- Lady Riona! – üdvözölte McCallum a lányt, és felállt. – Samuel készített reggelire zabpelyhet.
- Én... sonka illatát érzem – mondta Riona bizonytalanul.
- Ellovagoltam egy közeli farmra, és vettem ennivalót. Tojást is.
- Tojást bizony! – ismételte meg Samuel elégedetten, és a vasserpenyőre pillantott. – Az sült ott.
- Gyere ki, Lady Riona! – bátorította McCallum a lányt. – Csak ígérd meg, hogy nem futsz el.
- Megígérem, hogy amíg reggelizünk, nem futok el – pontosított Riona, és kiszállt a hintóból.

Megint úgy tűnt neki, mintha a skót nagyúr mosolyra húzta volna a száját, de valószínűleg csak képzelődött. Hugh McCallum soha nem mosolyog. Azt hiszi, hogy a világ minden terhe az ő vállát nyomja, de a klánjáé mindenképpen. Már ha egyáltalán igaz a története. Az is lehet, hogy csak okosan kiagyalt terv, amellyel az ő hozományát akarják megszerezni. Riona azonban túlságosan is éhes volt ahhoz, hogy most sokáig törje ezen a fejét.

Nem sokkal később újra úton voltak északnak. Először Hugh hajtotta a lovakat, Samuel pedig a lánnyal szemben, a hintóban ült. A nap időnként kikukucskált a felhők közül, de a kocsit a heves esőzés miatt sokkal rosszabb állapotban volt. A kerekek néha beleragadtak a sárba, máskor pedig McCallum kátyúkat kerülgetett, hogy ne szenvedjenek keréktörést. Rionának sokszor olyan erősen kellett az ülésbe kapaszkodnia, mert különben leesett volna, hogy a végén már kifehéredtek a csontok a kezén. A gyomra szerencsére soha nem volt érzékeny, különben biztosan elhányta volna magát.

Késő délelőtt már attól tartott, hogy megőrül az unalomtól, és azon kezdett gondolkodni, hogyan bosszanthatná újabb követelésekkel McCallumot. Ekkor azonban lassítani kezdett a hintó, és Samuel megdermedt.

- Hugh azt mondta, délig ő hajtja a lovakat.
- Megállni! Ide a pénzetekkel! – kiáltotta odakint egy férfi.

Rionának elakadt a lélegzete.

- Útonálló! – suttogta.

Összehúzta magát az ülésen, amikor Samuel pisztolyt rántott elő, és a ravaszra tette az ujját. Tekintete kemény lett, száját keskeny vonallá préselte. McCallumhoz képest Samuel máskor félénknek és szelédnek tűnt, most azonban egyszeriben halált osztó katonává változott.

– Bármilyen történik is, te maradj itt, *mylady!* – parancsolta Rionának, miközben kilesett a függöny résén.

- Ha elhagyod a hintót, lelőhet az útonálló – felelte a lány. – És valószínűleg nincs egyedül.
- Jó esély van arra, hogy nem a nagyurat találja el, hanem engem – mondta Samuel, mintha neki mindegy lenne, meghal-e vagy sem.

Riona magában azt találgatta, megmentheti-e őt a rablótámadás. Az útonálló pénzt és ékszereket